

¿Arriscat, insuficient, normal?

Mariscal, Vázquez Montalbán, Oriol Bohigas i Enric Satué, responsable de la nova maqueta d'EL TEMPS, reflexionen el voltant de la nova imatge i continguts.

En l'àmbit relaxant d'un restaurant cèntric barceloní, Oriol Bohigas i Enric Satué (pare de la criatura) fan un repàs al disseny i l'arquitectura urbana mentre esperen la resta de convidats. Xavier Mariscal i Manuel Vázquez Montalbán, potser més atrafegats, l'un per la propera inauguració de la seva exposició, l'altre, fluctuant entre viatges (els literari-teatral i els de debò), s'afegeixen al grup que el senyor Bohigas ha començat a amenitzar amb referències crítiques a les obres de la Sagrada Família, a Subirachs, a la implicació dels japonesos i al consentiment per part de tot-hom.

El grup es disposa a compartir la taula i a contraposar criteris després que un membre del servei de la casa, bastant intuïtiu, s'ha adreçat a Vázquez Montalbán per tal que decideixi quins vins han de presidir l'àpat. Val a dir que prèviament tothom havia optat per apuntar-se al menú triat pel Manolo Vázquez, amb l'excepció (premonitòria) de l'Oriol Bohigas.

Quan ens disposem a plantejar la qüestió de les formes i continguts del nou setmanari, tot plegat ens suggereix aquella idea que potser sí que el contingut està en les formes. La idea reforça la convicció de la importància de la imatge i és per això que hem proposat, inicialment, que Satué expliqui el producte, informació aquesta prou difosa des de les planes d'EL TEMPS.

Les intervencions se succeeixen amb múltiples interrupcions. En tot cas, es manifesta la receptivitat dels comen-

sals. Mariscal s'interessa per l'augment del color a la revista.

EL TEMPS.—¿Vosaltres creieu que és important que hi hagi color en tota la revista?

X. Mariscal.—Home, es pot mantenir el blanc i negre, però, jo estic pensant en la competència. Potser és una idea que no és molt feliç, ¿no?. Però la meua idea és que han de tenir un *look*, no sé, sobretot en contingut. Ara el *look* sembla de veritat; no és aquest punt que te l'estàs llegint perquè, mira, com és valenciana i parla en català i tracten de temes localistes, bé, que queda com a *Hoja parroquial*, que era «un poco la tendencia en plan negativo». El que penso és que ha de tenir més ganxo que altres revistes que compragent que no està acostumada a llegir el català i fer que se la comprin perquè, *joder*—diu tot fullejant el n.º 284 d'EL TEMPS—hi ha una cosa del Sorolla que està de *puta madre* i que interessa molt, o aquest tema del mur de Berlín, s'està tractant d'una manera que fa ganes de llegir-lo.

O. Bohigas.—Jo em pensava que com que estava amb dissenyadors, es tractava de parlar d'un relatiu invent, i en aquest sentit, he de dir que a mi no m'agrada aquest disseny. Estic en contra perquè em sembla que estem passant una crisi de disseny gràfic tremenda, i aquesta, trobo que és una revista que s'assembla a totes les altres revistes. Jo, per exemple, em pregunto, ¿perquè aquest format?, ¿perquè hi ha d'haver tanta fotografia, quan tu dius que la fotografia ha perdut el seu valor?. Sí, l'única cosa que ha aconseguit



Enric Satué explicant la nova maqueta d'EL TEMPS en el sopar organitzat

aquesta revista és que abans semblava un full dominical, cosa que a mi m'agradava, i ara sembla una revista com totes les altres.

Comparacions i precisions diverses fan esclatar, sovint, el riure de la concurrència, també el de Satué.

E. Satué.—No, jo entenc molt bé el que diu Oriol. Jo puc subscriure moltes coses de les que dius tu, perquè, a més, la revista no és meua. És cert que des de les primeres converses amb l'Eliseu Climent, el format sí que era un imperatiu. El que passa és que a mi

també em sembla, com a exercici professional, tan apassionant fer un treball amb totes les capacitats d'innovació del que un sigui capaç com fer-ne d'altres que estiguis molt condicionat, o que tu mateix et condicionis molt per l'encàrrec.

X. Mariscal.—Jo penso que és positiu que la revista s'assembla a les altres.

DEL VOLUNTARISME A LA NORMALITZACIÓ

EL TEMPS.—¿Creieu que, des del punt de vista de pro-

Oriol Bohigas: «L'única cosa que ha aconseguit aquesta revista és que abans semblava un full dominical, cosa que a mi m'agradava, i ara sembla una revista com totes les altres».



per la nostra redacció.

DOMÈNEC UMBERTI

ducte, EL TEMPS podia arriscar més?

O. Bohigas.—Si parlem de producte ja no parlem de disseny, sinó de màrqueting. Bé, està molt bé, però no és el que jo esperava. D'altra banda, jo trobo que en aquesta revista ni es farien més milionaris ni s'ensorriarien més, en aquests moments, si el disseny hagués intentat fer una petita revolució dins del disseny de les revistes que es fa a Espanya.

M. Vázquez Montalbán.—Jo amb això sí que noestic d'acord. La revista respon a un programa inicial i pateix una sèrie d'elements condicionants.

En aquest cas: una revista feta a València, pancatalanista, internacionalista i que, per tant, ha de donar una imatge, en cert nivell, convencional, perquè si no dona un cert nivell convencional el que farà és trencar totalment el lligam amb el lector. És que el problema no és dir: «¿com està el disseny gràfic en aquest moment?». El problema ve en funció d'un producte cultural determinat i, a més, molt voluntarista, perquè ja em diràs tu quina falta fa aquesta revista; vull dir que si no se'n crea la necessitat, molt a poquet a poquet, ¿quina falta fa?. Jo

crec que, en aquest sentit, hi ha una solució socialdemòcrata que és el resultat d'un pacte del que es pot fer i el que s'ha de fer, un pacte que tu mateix (Satué) has fet perquè no ho podies fer d'una altra manera.

Però pensem que és una revista minoritària, al servei d'un públic minoritari; un públic, però que fa una identificació entre la idea de la revista i el contingut de la revista, en la formalització.

O. Bohigas.—Sí, segur que l'èxit haurà estat d'inventar-se aquest camí i no un altre. I un èxit que al final serà un èxit comercial. Jo em queixo que EL

TEMPS no hagi estat capaç d'inventar-se un altre camí; ha fet la maqueta del Walt Disney, ha fet la mascota...

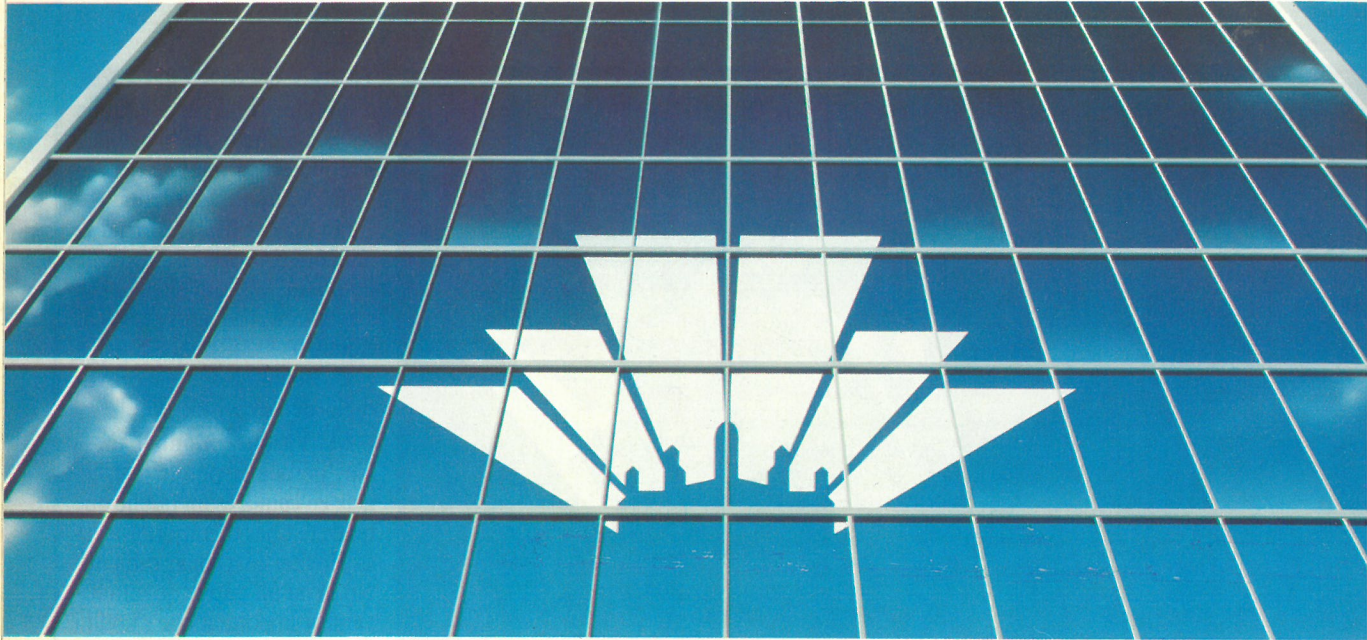
M. Vázquez Montalbán.—Quan Xavier Mariscal trau la mascota provocadora, existeix un públic, objectivament, que s'apuntarà a aquesta provocació.

O. Bohigas.—¿I a la provocació de la revista, no?

M. Vázquez Montalbán.—No, perquè el públic que llegeix en català és un públic que quasi te l'has d'emportar a casa i invitar-lo a sopar cada nit. No hi ha un públic quantitativament important que s'apunti a coses noves darrere una operació-revista.

X. Mariscal.—En aquest sentit, jo deia que havia de ser el més normal possible, és a dir, ara sembla que no és com era abans. Ara sembla que te la pots comprar perquè és que està millor que el *Cambio 16*, i com llegeixes en català i castellà, doncs tant et fa. M'agradaria molt que en aquesta revista passés que te la compres i després, potser al cap d'una estona, t'adones que estàs llegint en català, però te la compres perquè és més *xula* que les altres i simplement té més ganxo, i llavors sí que hem arribat a aquesta normalització. Si, a més, està feta a València i de repent hi ha articles de gent que t'està posant paraules mallorquines, o eivissenques, o andorranes, o barcelonines, però sempre és una mateixa llengua, al mateix temps està parlant, no sé, de Bush, o del que està pensant el president de la Rioja, i no ha de parlar només com els diaris que tenim en català... A mi m'agradaria

El màxim exponent.



Exposar a la Fira de Barcelona és imposar conceptes i productes en un marc professional, on conviuen homes amb idees i projectes amb futur.

A la Fira de Barcelona el motor de la vida econòmica gira a velocitat internacional.

Exposar a la Fira de Barcelona és assegurar-se una projecció universal, i elevar-ne la imatge empresarial a la màxima potència.



El màxim exponent.



Caixa Barcelona

CATALUNYA 1000 ANYS



DOMÈNEC UMBERT

Enric Satué, Oriol Bohigas, Vázquez Montalbán i Mariscal.

molt que això fos així, i penso que el pas que s'ha donat amb aquesta imatge va cap aquí i jo ho trobo positiu.

O. Bohigas.—Jo sóc molt més ambiciós, jo crec que aquest país no s'ha de normalitzar, s'ha d'extralimitar. Si parlem de disseny, aquesta revista és com totes les espanyoles i per a ser com els espanyols, a mi no m'interessa gens.

M. Vázquez Montalbán.—Sí, per assemblear-nos als castellans, que no ens deixen ni xiular als estadis... (Riures generalitzats, molts riures).

E. Satué.—(Sembla que s'ho passi francament bé)—Tu te n'emportes una al Japó, Xavier, a veure què en diuen.

EL TEMPS, POSSIBILISTA I PRAGMÀTIC

EL TEMPS.—¿De veritat penseu que els canvis de la revista, sobretot a la portada (fixeu-vos en el logotip), no són prou diferenciadors?

M. Vázquez Montalbán.—Jo crec que té un punt de referència de memòria visual que s'assembla a totes les altres, però hi ha una sèrie d'elements gràfics a la portada que no és igual que *Tribuna* o *Tiempo*. Per començar, aquí no tenim Martas Chávarris catalanes o Marios Condes catalans (potser cal reivindicar que tots vo-

lem Martas Chávarris o Marios Condes catalans). Però vull dir, aquest element semàntic que condiona la portada, aquí no el tenim. Per tant ja hi ha una recerca d'elements diferenciadors, que jo la veig, que implica treballar la fotografia perquè no sembli que és una fotografia. Jo crec que és una revista possibilista i pragmàtica, perquè el moment és possibilista i pragmàtic, perquè la gent que pot llegir aquesta revista, un altre producte no l'acceptarien.

O. Bohigas.—Ja veig, és evident que un error de màrqueting en el disseny d'EL TEMPS pot ser molt greu.

X. Mariscal.—L'Enric Satué el que ha tractat és de netejar, de netejar una imatge, i ha estat completament condicionat per una tecnologia que existia ja i que no la poden canviar. Tu (a O. Bohigas), pots dir que el millor és que ell no havia d'haver agafat l'encàrrec; jo penso que sí.

O. Bohigas.—(Tot comparant dues revistes, un número nou i un d'antic)—No ho sé, Satué, no t'ho has pres seriosament això.

E. Satué.—Home, és que jo estic lluitant des de baix, eh.

O. Bohigas.—(Com si no s'adonés de què va la cosa)—Aquest tipus de publicitat a la portada, ¿està pagat?

E. Satué.—(Horroritzat).—No, home, no.

EL TEMPS.—El logotip és absolutament gratuït, en tots el sentits.

O. Bohigas.—Sí, ja veig que és una idea absolutament nova, però és que no es nota, no me n'havia adonat. A veure, ¿quina altra idea hi ha d'aquestes? (Enric Satué, refet de l'esglai, s'afegeix a l'esclat de riure de la resta de la taula).

X. Mariscal.—Hi ha d'idees; existeixen, investigant.

E. Satué.—No ha estat fàcil, m'he passat el temps dient: el logotip més gran; els titulars més petits, molt més petits.

O. Bohigas.(De sobte, com il·luminat).—Ja es veu. El client no ha funcionat bé, com sempre passa. Teniu el maquetista més bo i més car d'Europa i no el deixeu treballar amb tranquil·litat. Quan el professional és garantit i les coses no acaben bé, és que el client no ha funcionat bé.

INVESTIGACIÓ, OPINIÓ I UNIVERSALITZACIÓ

EL TEMPS.—¿Quina li sembla a Manolo Vázquez que hauria de ser l'evolució lògica dels continguts de la revista, en una nova etapa d'EL TEMPS?

M. Vázquez Montalbán.—Jo, que sóc molt partidari del periodisme d'opinió, per raons

òbvies, penso que també es necessita un reportatge que es justifiqui per si mateix, i això implica que hi hagi gent que perdi un mes i mig fent un tema i que això la revista ho financii. La primera revista d'aquest país que faci un periodisme d'investigació, seriosament, perdent el respecte als nous cacics de l'àmbit català, als centres de poder, i faci un periodisme aplicant els criteris en aquesta línia, això és una batalla guanyada, perquè ningú ho ha fet. D'altra banda, jo he vist en la revista una sortida més cap a temes generals i, en aquest sentit, jo crec que la revista guanyarà formalment quan el contingut s'universalitzi una mica més i quan toquem temes, inclús d'aquesta àrea geogràfica de la llengua, amb un caràcter molt més general.

(Vázquez Montalbán es mira de reüll l'O. Bohigas, que torna a l'anàlisi comparatiu dels dos números de la revista).

M. Vázquez Montalbán.—Em sembla que li haureu d'enviar a l'Oriol una col·lecció completa.

O. Bohigas.—A mi em sembla un miracle això d'EL TEMPS. Em sembla que és la millor revista que es pot fer avui en català; no en tinc cap dubte. Em sembla que va fantàstic això; no cal amoinar-se gaire.

Blanca Lucas